19/04/2026

Εορτάστηκαν οι Άγιοι Δισχίλιοι Ναουσαίοι Νεομαρτύρων και η 204η επέτειος του Ολοκαυτώματος της Ναούσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή του Θωμά 19 Απριλίου το πρωί στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Χριστού Ναούσης με την ευκαιρία της εορτής των Αγίων Δισχιλίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων που μαρτύρησαν το 1822 τελέστηκε Πολυαρχιερατικό Συλλείτουργο.

Στην Θεία Λειτουργία προεξήρχε ο Ποιμενάρχης μας, Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων και έλαβαν μέρος οι Θεοφιλέστατοι Επίσκοποι Αμφιπόλεως κ. Χριστοφόρος, ο οποίος χοροστάτησε στον Όρθρο και Δομενίκου κ. Αθηναγόρας.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκε Δοξολογία επί τη 204ῃ επετείω του Ολοκαυτώματος της πόλεως, χοροστατούντος του Μητροπολίτου μας κ. Παντελεήμονος, παρουσία του εκπροσώπου της Κυβερνήσεως, Υφυπουργού Ανάπτυξης κ. Λάζαρου Τσαβδαρίδη, του Δημάρχου της ηρωικής πόλεως Ναούσης κ. Νικολάου Κουτσογιάννη, των Βουλευτών και εκπροσώπων των τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών.

Ακολούθησε τρισάγιο στο «Χώρο Θυσίας» στον ποταμό Αράπιτσα και ρίψη στεφάνου στον καταρράκτη στον οποίο θυσιάστηκαν οι Ναουσαίες γυναίκες με τα μικρά τους παιδιά για να μην πέσουν στα χέρια των Τούρκων. Τέλος έγινε η καθιερωμένη μαθητική και στρατιωτική παρέλαση.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Σέ τόν χοϊκῇ παλάμῃ, ψηλαφώμενον πλευράν ... ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν».

Κυριακή τοῦ Θωμᾶ σήμερα καί ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ στό πρόσωπο τοῦ μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, πού ἀπουσίαζε ἀπό τίς προηγούμενες ἐμφανίσεις του, τόν θρίαμβο τῆς πίστεως ἔναντι τῆς ἀπιστίας. Τιμᾶ τήν ὁμολογία τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ πού νικᾶ τήν ἀμφιβολία καί τήν ἀμφισβήτηση. Τιμᾶ τήν ἀγάπη καί τή συγκατάβαση τοῦ Κυρίου πού ἐπιθυμεῖ νά πείσει τόν ἄνθρωπο γιά τήν ἀλήθειά του.

Γιατί, ἄν τήν περασμένη Κυριακή ὁ ἀναστάς Διδάσκαλος ἀπέτρεψε τήν πιστή μαθήτριά του, τή Μαρία τή Μαγδαληνή, νά τόν ἀγγίξει, ὅταν τόν συνάντησε στόν κῆπο τοῦ Ἰωσήφ τό πρωΐ τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων, λέγοντάς της: «Μή μου ἅπτου», σήμερα προσφέρει τά πληγωμένα του χέρια καί τή λογχευθεῖσα πλευρά του στόν ἄπιστο μαθητή του, τόν Θωμᾶ, γιά νά τά ψηλαφήσει.

Ὁ Χριστός δέν ἀδικεῖ τή Μαρία οὔτε ἐπιφυλάσσει κάποια ἰδιαίτερη μεταχείριση στόν Θωμᾶ. Στήν πρώτη ἀναγνωρίζει τήν πίστη της καί τήν ἐπιβραβεύει μέ τόν μακαρισμό γιά τούς «μή ἰδόντας καί πιστεύσαντας». Στόν δεύτερο ἀναγνωρίζει τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί τοῦ παραχωρεῖ μία δεύτερη εὐκαιρία, γιά νά τόν ἑλκύσει στήν πίστη καί νά τόν ὁδηγήσει στήν ὁμολογία: «Ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου».

Καί στίς δύο περιπτώσεις ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη στόν Χριστό γίνονται ἀφορμή θαρραλέας ὁμολογίας πού δέν ἐπηρεάζεται οὔτε ἀπό τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων οὔτε ἀπό ἐκεῖνον τῆς ρωμαϊκῆς κουστωδίας πού φυλάσσει τόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ. Γίνονται θαρραλέα ὁμολογία πού ὑπερβαίνει τόν χρόνο καί γίνεται διαρκές παράδειγμα γιά ὅλους.

Αὐτή τή θαρραλέα ὁμολογία ἐπανέλαβαν μέ τόν δικό τους τρόπο καί οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες καί οἱ ἥρωες τοῦ Ὁλοκαυτώματος τῆς Ναούσης.

Ἡ ἀγάπη τους στόν Χριστό καί στήν πατρίδα ἦταν αὐτή πού ἔδιωξε τόν φόβο ἀπό τίς καρδιές τους καί, παρότι γνώριζαν πώς οἱ συνθῆκες ἦταν ἀντίξοες, τόλμησαν νά ἐπαναστατήσουν καί νά ἀγωνισθοῦν γιά τήν ἐλευθερία τῆς πατρίδος, γιά νά μποροῦν νά λατρεύουν ἐλεύθεροι καί χωρίς φόβο τόν ἀναστάντα Χριστό.

Καί ὅταν ὁ ἄνισος ἀγώνας τελειώνει καί βρίσκονται ἀντιμέτωποι μέ τό δίλημμα νά ἀρνηθοῦν ἤ τόν Χριστό ἤ τή ζωή τους, οἱ ἡρωικοί Ναουσαῖοι, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, δέν διστάζουν νά πάρουν τή δύσκολη ἀλλά ὀρθή ἀπόφαση. Μέ τή δύναμη τοῦ Χριστοῦ ἀγωνίσθηκαν, γιά τή δική του πίστη ἀγωνίσθηκαν, πῶς θά μποροῦσαν τώρα νά τόν ἀρνηθοῦν;

Πῶς θά μποροῦσαν τώρα νά ὑποκύψουν στίς ὑποσχέσεις καί τίς ἀπειλές τοῦ Λουμπούτ πασᾶ;

Πῶς θά μποροῦσαν νά προδώσουν αὐτό γιά τό ὁποῖο ἀγωνίσθηκαν καί νά φανοῦν ἀσυνεπεῖς καί δειλοί;

Γιά τούς γενναίους Ναουσαίους, τούς ἄνδρες καί τά παιδιά, πού συγκέντρωσε ὁ Τοῦρκος στό Κιόσκι τῆς Ναούσης, ἀλλά καί γιά τίς ἡρωικές γυναῖκες πού,

προσπαθώντας νά ξεφύγουν ἀπό τόν ἐχθρό, βρέθηκαν ἀποκλειμένες στήν Ἀράπιτσα, ἀλλά καί γιά ἐκεῖνες τίς θαρραλέες συζύγους καί θυγατέρες τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπαναστάσεως, πού τίς μετέφερε ὁ Λουμπούτ πασᾶς στίς φυλακές τῆς Θεσσαλονίκης, πιστεύοντας ὅτι ἐκεῖ θά τίς μεταπείσει εὐκολότερα, χρησιμοποιώντας καί τή βία, δέν ὑπῆρχε δίλημμα. Ὑπῆρχε μόνο ἡ ἀκατάβλητη θέληση νά ὁμολογήσουν τήν πίστη τους στόν ἀναστάντα Χριστό πού ἦταν ταυτόσημη μέ τόν σκοπό τοῦ ἀγῶνος τους.

Ἐπέλεξαν, λοιπόν, τό μαρτύριο, μέ γενναιότητα καί τόλμη, μέ θάρρος καί παρρησία πού κατῄσχυνε τούς ἀλλοθρήσκους καί συγκίνησε ὅλο τόν κόσμο.

Ἐπέλεξαν τό μαρτύριο ὡς τρόπο ὁμολογίας τῆς πίστεως στόν Χριστό ἀλλά καί τῆς ἀγάπης τους γιά τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερία, γιατί γνώριζαν ὅτι δέν ἀξίζει νά θυσιάσει κανείς τήν πίστη καί τά ἰδανικά του γιά μία πρόσκαιρη ζωή χωρίς ἀξιοπρέπεια, μία πρόσκαιρη ζωή πού θά κατέληγε σέ ἕναν θάνατο χωρίς τήν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

Ἐπέλεξαν οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες τῆς Ναούσης τόν μαρτυρικό θάνατο, σκύβοντας ὑπερήφανοι τό κεφάλι τους στό σπαθί τοῦ δημίου, ἄν καί ἔβλεπαν ἑκατοντάδες ἄλλους σφαγμένους μπροστά τους, ἤ πέφτοντας τραγουδώντας στά νερά τῆς Ἀράπιτσας ἤ ἀκόμη ὑμνώντας τόν Θεό πού τίς ἀξίωσε νά μαρτυρήσουν ὑπομένοντας τά δήγματα τῶν μελισσῶν καί τῶν φιδιῶν, στά ὁποῖα καταδίκασε τίς συζύγους τῶν ὁπλαρχηγῶν καί τῶν προυχόντων ἡ μανία τοῦ Λουμπούτ πασᾶ.

Ἐπέλεξαν οἱ δισχίλιοι ἅγιοι Νεομάρτυρες τῆς Ναούσης νά ἀφήσουν τόν τύπο τῶν δικῶν τους ἥλων καί τῶν δικῶν τους μαρτυρικῶν αἱμάτων στήν ἱστορία τῆς ἡρωικῆς πόλεώς μας, γιά νά ἐμπνέουν καί νά διδάσκουν καί ἐμᾶς, πού παρασυρμένοι ἀπό τήν καθημερινότητα καί τίς ἀτέρμονες διαφημίσεις τῶν ἐπιγείων ἀνέσεων καί ἀπολαύσεων, ξεχνοῦμε τή σημασία τῆς πίστεως στόν Χριστό γιά τή ζωή μας, ξεχνοῦμε τήν ἀξία τῆς ἐλευθερίας ὄχι μόνο τῆς ἐθνικῆς ἀλλά καί τῆς προσωπικῆς ἀπό κάθε τι πού μᾶς ὑποδουλώνει καί μᾶς καθιστᾶ δεσμίους τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀνθρωπίνης κακίας.

Γι᾽ αὐτό καί ἐμεῖς σήμερα τιμοῦμε τούς ἥρωες τῆς Ναούσης, τιμοῦμε τούς ἁγίους Νεομάρτυρες τῆς πόλεώς μας, ἄνδρες, γυναῖκες καί παιδιά, πού μᾶς κληροδότησαν ἕνα ἀνυπέρβλητο πρότυπο θάρρους καί γενναιότητος, ἀλλά καί ἕνα ἀκόμη μεγαλύτερο πίστεως στόν ἀναστάντα Κύριο, μέ τή δύναμη τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἱκανός νά ὑπερβεῖ τόν ἑαυτό του καί νά νικήσει ὅ,τι τοῦ ἀντιστέκεται.

Πιστοί στήν παράδοση τῆς ἡρωικῆς πόλεώς μας μνημονεύουμε τή θυσία καί τό

μαρτύριό τους καί ἐπικαλούμεθα τίς πρεσβεῖες τους γιά τήν πόλη, γιά τήν πατρίδα μας καί γιά τόν καθένα μας ξεχωριστά, ἰδιαιτέρως στίς δύσκολες συνθῆκες πού διερχόμεθα στίς ἡμέρες μας. Καί τούς ζητοῦμε νά μᾶς ἐνισχύουν γιά νά δίδουμε καί ἐμεῖς τή μαρτυρία τοῦ ἀναστάντος Κυρίου πού χαρίζει τήν ἐλπίδα στούς ἀνθρώπους καί στόν κόσμο μας.

Κλείνοντας τίς ταπεινές αὐτές σκέψεις θά ἤθελα νά ἐκφράσω τίς ὁλοκάρδιες εὐχαριστίες μου πρός τόν Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, τόν Ἅγιο Ἀμφιπόλεως κ. Χριστοφόρο, ἀλλά καί τόν δικό μας, τόν Ἅγιο Δομενίκου, κ. Ἀθηναγόρα, οἱ ὁποῖοι τίμησν καί λάμπρυναν μέ τήν παρουσία καί τή συμμετοχή τους τίς λατρευτικές καί ἑόρτιες ἐκδηλώσεις τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως καί τῆς πόλεώς μας πρός τιμήν τῶν ἁγίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων καί τῶν ἡρώων τοῦ Ὁλοκαυτώματος τῆς Ναούσης.

Εὐχαριστῶ ἀκόμη τόν Ὑπουργό μας, τόν ἐκπρόσωπο τῆς κυβερνήσεως καί ὅλους τούς παρισταμένους ἐκπροσώπους τῶν πολιτικῶν καί στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καί τῆς ἐπαρχίας μας καί ὅλους ἐσᾶς πού ἤλθατε γιά νά τιμήσουμε τή μνήμη τῶν ἁγίων Ναουσαίων Νεομαρτύρων καί τούς ἡρωικούς ἀγωνιστές τῆς ἐλευθερίας τῆς πόλεώς μας.